Ce este sau cine este Dumnezeu?

On Iulie 15, 2020

Urmarea unei chemări lăuntrice este revelarea unui Dumnezeu care a dat viață omului pentru a reflecta și sprijini evoluția cunoașterii Sale.

Dumnezeu există, îmi spuneam eu, dar ce este Dumnezeu, asta nu vom ști niciodată. Cunoașterea și vocabularul nostru sunt limitate, tot ce putem încerca să spunem despre Dumnezeu e doar o comparație stângace. Până și Apocalipsa e scrisă tot de oameni. E prostesc să discutăm despre cuvinte, pentru că ele se explică tot prin cuvinte. Din moment ce Dumnezeu este, el este infinit și veșnic, iar ceea ce e infinit și veșnic, chiar dacă acestea nu sunt decât cuvinte, este mereu și pretutindeni, atât în lumea finită, cât și în cea infinită. Prin urmare, Dumnezeu este și acționează întotdeauna și în fiecare clipă, chiar dacă noi nu știm ce sunt existența și acțiunea sa dincolo de conceptele lumii noastre finite.

Dumnezeu este în mine și în afara ființei mele, mereu și în fiecare clipă. În el se unesc iubirea și ura, credința și necredința, patima și puritatea, în așa fel încât nimic nu este în contradicție în Dumnezeu, însă nu vom ști niciodată cum este posibil așa ceva. Dacă însă cred în Dumnezeu, cred în același timp și în întruparea Cuvântului și a tot ceea ce-i urmează și că Dumnezeu, dezvăluindu-se în Hristos, era pe de-a-ntregul om și pe de-a-ntregul Dumnezeu și nu mai există aici nimic contradictoriu sau tulburător pentru gândire. Iar Sfânta Treime este un simbol atât de logic și de rațional pentru esența și modul de acțiune al lui Dumnezeu în lumea finitului și a infinitului, încât aceasta mi se pare la momentul actual cea mai importantă cunoaștere.

*Din cauza caracterului finit al cuvintelor, nu este decât un simbol, dar din cauza esenței și acțiunii lui Dumnezeu, este, în același timp, mai mult decât un simbol. **

Leadership: Poți să te convingi de justețea cuvintelor tale dincolo de conceptele unei lumi finite, încât să dai sens existenței și acțiunii unei entități atotputernice care întrece orice pricepere în a-și proteja înțelegerea?

Citesc rândurile de mai sus, scrise de Mika Waltari despre Dumnezeu, și trag o concluzie. Dumnezeu există, se află pretutindeni, este veșnic, dar nimeni nu-i poate observa chipul și nimeni nu îi poate desluși identitatea. Cu toții avem ceva de scris despre Dumnezeu, poate că mulți oameni l-au cunoscut prin cuvintele scrise ca pe-o poezie de dragoste sau de vitejie, dar nimeni nu va putea ști niciodată ceea ce este sau cine este El cu adevărat. De ce?

Pentru că dacă lumea ar ști cine este Dumnezeu cu adevărat, și dacă Dumnezeu s-ar lăsa observat de toată lumea, atunci lumea s-ar obișnui cu El și El ar deveni un lucru normal. O banalitate, un substituit neverosimil pentru neștiință, pentru nepricepere și pentru lipsa de interes. Căci cine se obișnuiește mult timp cu un lucru începe să renunțe la el, să se plictisească de el și să nu mai creadă în el. Într-un fel trebuie să fii acoperit de magie dacă vrei să ții aprins interesul și atenția oamenilor.

Ceea de fascinează omul, privirea lui, sufletul lui, mintea și facultățile lui spirituale este chiar acea notă de Hocus Pocus *That Will Blow His Mind.*

Prin urmare, orice cuvânt ce îl are în prim plan pe Dumnezeu trebuie să fie o metaforă, o personificare sau o comparație cu o entitate incomplet cunoscută, incomplet identificată, dar totuși sublimă, fiindcă face în așa fel încât toată lumea să creadă în ceva care le oferă speranța, la care care să se roage, și care să dănuiască după moarte. Importanța cunoașterii

de care depinde existența lui Dumnezeu face concurență acelei percepții fenomenologice asupra artei care cuprinde acțiunea de creare a unei opere investit ulterior cu denumirea de capodoperă.

Leadership: Te afli în pragul unei cunoașteri care se concentrează exclusiv asupra unei expresii de genul "chiar dacă nu există Dumnezeu, există cel puțin o valoare returnată care arată sub ce condiții s-a terminat o poveste" ?

Ca să te recunoști în cuvintele tale, pentru ca sufletul tău să rezoneze cu ceea ce scrii, trebuie ca orice noțiune pe care o abordezi să devină subiect în jurul unei realități vii. Mulți sunt dispuși să creadă că modelul lor de realitate corespunde plinătății credinței, fără să intuiască ce este credința adevărată și fără să facă din credință o religie a cunoașterii bazată pe dualitate.

Iar schimbarea imaginii din prim plan apare în mod obiectiv numai atunci când apar neîncrederi sau opoziții la care nu putem răspunde, putând doar să ne apărăm cu o expresie de genul "chiar dacă nu există Dumnezeu, există cel puțin o valoare returnată care arată sub ce condiții s-a terminat o poveste".

Această valoare returnată în spațiul cuvintelor poate avea ca și corespondent însăși forța cu care ele hrănesc sufletul omului, lovind în sensibilitatea și în conștiința lui, încât evoluția acestui om să capete statutul de autoritate sau persoană favorizată de un destin plin de sens, mai puțin plin de sinuozități. Pe de altă parte, cuvintele pot să justifice sinuozitatea drumului pe care îl parcurgi, sau pot să justifice gradul tău de credibilitate în alegerea unei noi perspective în viață. Iar autoritatea lui Dumnezeu, de asemenea, poate să se facă simțită în alegerea cu atenție a cuvintelor folosite încât ele să îți aducă împlinire sau neîmplinire.

Mare dreptate avea cine spunea că: *"Toate pălesc în fața cuvintelor pe care ești în măsură să le disciplinezi pentru a-ți contura traseul gândirii."*

Cuvintele răsună puternic în sufletul oamenilor, în conștiința omenirii. Şi încă o dată mă văd nevoit să fac trimitere la cuvintele așternute de Mika Waltari, când Tânărul Ioannis vorbea cu el însuși într-o clipă de luciditate:

"Cum își imaginează cei mai învățați, cei mai înțelepți oameni ai bisericii că pot cuprinde misterul divinității în cuvinte? Doar contradicțiile Părinților și chiar ale Bibliei arată că această chestiune depășește înțelegerea umană. Așa și trebuie să fie, pentru că, dacă Dumnezeu ar fi pe înțelesul nostru, dacă s-ar lăsa cuprins în cuvinte, atunci n-ar mai fi Dumnezeu."

Cuvintele sunt o invitație deschisă pentru a intra în reciprocitatea acțiunii lui Dumnezeu, iubind prezența divină în om și, prin urmare, fiind părtași la lucrarea lui Dumnezeu. Ele lovesc sau iartă. Dau sens la toate, returnând mereu alte sensuri. De aceea, când vorbim despre Dumnezeu, suntem favorizați să dăm valoare suferinței sau bucuriei noastre, introducând în destinul nostru statutul de "călător" atribuit sufletului care poate să se întoarcă mai mult spre bine, și mai puțin spre rău.

Ideea unei providențe atotputernice este importantă în leadership, mai ales din prisma cuvintelor folosite pentru a indica traseul demn de urmat de fiecare om ce aspiră la o treaptă mai înaltă de înțelegere asupra filosofiei și cunoașterii, insistând că spiritul uman este „o zonă mai largă decât conștiința".

Ce este sau cine este Dumnezeu? Ei bine, gândiți răspunsul prin cuvinte. Dar mai întâi priviți

în jur, luați aminte la tot ce vi se întâmplă, și încercați să deprindeți învățătura vieții. Secretul de a-l cunoaște pe Dumnezeu este creativitatea cu care combini piese ce par complet diferite, încât să justifici ieșirea dintr-un labirint numit simplu, viață.

Totodată, Dumnezeu poate fi un om înzestrat de la natură cu o inteligență superioară, tot așa cum Luceafărul luminează mai tare decât orice alte stele, dar exercitându-se efectiv printr-o formă de manifestare a materiei în mișcare, prin spirit, conștiință și rațiune. Puteți găsi un cuvânt care să redea din plin acest adevăr?

Voi încheia aici, tot cu un citat extras din dialogurile Tânărului Ioannis cu el însuși:

"Nu există smerenie mai mare decât a acestor oameni, cei mai mari învățați ai erei noastre, care își resimt limitele inteligenței și inexactitatea scrierilor, dar acceptă totuși să-și dedice timpul și priceperea, să-și folosească voința și cunoașterea ca să găsească o formulare comună și acceptabilă pentru ceea ce știm despre Dumnezeu."

* Notă: Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-este-sau-cine-este-dumnezeu.html